1
AV ALANI

Kasvetli, fırtınalı bir bahar öğleden sonrasıydı. Londra kenti, eski Kuzey Denizi'nin kurumuş yatağı boyunca, küçük bir madenci kasabasını kovalıyordu.

Londra, geçmişteki o mutlu günlerinde böylesi küçük bir av için kılını bile kıpırdatmazdı. Büyük Mobil Kent bir zamanlar, kuzeyde Buz Diyarı'nın en ücra köşelerinden güneyde Akdeniz kıyılarına dek gezinip, bundan çok daha büyük yerleşmeleri avlayarak geçirirdi günlerini. Ne var ki, son zamanlarda av bulmak iyiden iyiye zorlaşmış, daha büyük bazı kentler Londra'ya iştahla bakar olmuştu. O ise on yıldır, Tarihçiler Loncası'nın bir zamanlar Britanya Adası olduğunu söylediği, batının nemli ve dağlık bir bölgesinde pusuya yatmış, kendinden büyük kentlerden saklanıyordu. Bölgenin nemli tepelerinde kurulu tarım kasabaları ve durağan yerleşim alanları dışında hiçbir şey yememişti bu on yıl boyunca. Neyse ki sonunda, Belediye Başkanı, Londra'nın, kara köprüsünden geçerek Büyük Av Alanı'na dönme

zamanının geldiğine karar vermişti.

Yüksek izleme kulelerindeki gözcüler madenci kasabayı fark ettiğinde, Londra kara köprüsünü daha yeni yarılamıştı. Kasaba otuz iki kilometre ötede tuz tabakalarını kemiriyordu. Londra halkına göre bu, tanrıların bir işaretiydi. Belediye Başkanı bile (O ne tanrılara ne de işaretlere inanırdı) bunun doğuya doğru yolculukta iyi bir başlangıç olduğunu düşünüp, kovalamanın başlaması için emir verdi.

Madenci kasaba yaklaşan tehlikeyi görüp kaçmaya çabaladıysa da, Londra'nın altındaki devasa tırtıllı paletler giderek artan bir hızla dönmeye başlamıştı artık. Çok geçmeden kent, sıcak bir kovalamaca içinde gümbürdeyerek ilerliyordu. Bir düğün pastası gibi yedi kattan oluşan, hareketli metal dağın alt katmanları motor dumanına boğulmuşsa da, zengin villaları üst güvertelerde pırıl pırıl parlıyor; en tepede, çorak topraktan altı yüz metre yüksekte de Aziz Paul Katedrali'nin altın haçı ışıldıyordu.

Tom, kovalama başladığında Londra Müzesi'nin Doğa Tarihi bölümü sergilerini temizlemekteydi. Metal zeminden gelen tanıdık sarsıntıyı hissettiği an başını işinden kaldırdı. Galerinin çatısından aşağıya sarkan balina ve yunus modelleri, asılı oldukları kabloların ucunda hafif gıcırtılarla ileri geri sallanıyordu.

Hiç korkmadı. On beş yıllık yaşamının tamamını Londra'da geçirmiş, şehrin hareket etmesine alışmıştı. Yön değiş-

tirip hızlanmakta olduklarını anladı. Baştan aşağı heyecanla ürperdi: Her Londralı'nın paylaştığı, eski av coşkusuydu bu. Görünürde bir av olmalıydı! Fırça ve toz bezlerini bırakıp elini duvara dayadı. Aşağıda Ayrıştırma Bölümü'ndeki makine dairelerinden dalga dalga yükselen titreşimi hissetti. Evet, buydu... Tom'un, kemiklerinin içinde kocaman bir davul çalınıyormuşçasına hissettiği bu şey, yedek motorların derinden gelen nabzıydı: *Güm, güm, güm*.

Galerinin sonundaki kapı savrularak açıldı ve Chudleigh Pomeroy hışımla içeri daldı. Peruğu çarpılmıştı, toparlak yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Quirke aşkına, bu da ne?" diye bağırdı. Eksenleri çevresinde dönen balinalara ve sanki uzun süreli tutsaklıklarından silkinip yeniden kanatlanmaya hazırlanırcasına camekânlarında titreyip sarsılan, doldurulmuş kuşlara aptal aptal bakıyordu. "Çırak Natsworthy! Burada neler oluyor?"

"Bu bir kovalama, efendim," dedi Tom. Tarihçiler Loncası Asbaşkanı'nın yıllardır Londra'da yaşadığı halde nabız atışını tanıyamamasına şaşırmıştı. "İyi bir av herhalde," diye açıkladı. "Yedek motorların hepsini çalıştırmışlar. Bu, yıllardır ilk kez oluyor. Belki de Londra'nın şansı dönmüştür!"

"Hıh!" diye burnundan soludu Pomeroy, motor sesleriyle uyum içinde titreyip sarsılan camekânlara yüzünü buruşturarak baktı. Pomeroy'un başının üstünde, binlerce yıl önce soyu tükenen mavi balina adındaki hayvanın bir modeli vardı. Müzenin bu en büyük modeli, asılı olduğu kablo bir salıncakmış gibi, öne arkaya gidip geliyordu. "Belki

olabilir, Natsworthy," dedi. "Mühendisler Loncası bu binaya adam gibi bir amortisör sistemi kurmalıydı. Buradaki örneklerin bazısı çok narindir. Sarsıntı onlar için iyi değil. Hiç iyi değil." Uzun siyah cüppesinin kıvrımları arasından kirli bir mendil çıkarıp yüzünü sildi.

"Efendim, gözlem platformuna inip, kovalamayı yarım saatliğine izleyebilir miyim?" diye sordu Tom. "Böylesi yıllardır görülmedi de..."

Pomeroy hayretle bakakaldı. "Elbette hayır, Çırak! Bu korkunç kovalama yüzünden kalkan şu toza bak! Sergilerin hepsinin baştan aşağı yeniden temizlenmesi ve herhangi bir zarar olup olmadığının denetlenmesi gerekiyor."

"Ah, ama bu haksızlık!" diye sızlandı Tom. "Koca galerinin tozunu almayı daha yeni bitirdim!"

O anda hata yaptığını anladı. Yaşlı Chudleigh Pomeroy, Lonca'nın diğer üyeleri kadar kötü biri olmasa da, bir Üçüncü Sınıf Çırak'ın ona karşılık vermesinden hiç hoşlanmazdı. Bedenini iyice dikleştirerek (gerçi boyuyla eni arasında pek fark yoktu) öyle sert baktı ki, adamın gür kaşlarının arasındaki Lonca işareti görünmez oldu. "*Yaşam* haksızlıklarla doludur, Natsworthy," diye gürledi. "Bir daha küstahlık edecek olursan, bu kovalama sona erdiğinde kendini Ayrıştırma görevinde bulursun!"

Üçüncü Sınıf Çıraklar'ın yerine getirmesi gereken onca korkunç görevin arasında, Tom'un en nefret ettiği, Ayrıştırma Bölümü'nde çalışmaktı. Sesini çıkarmadan başını eğdi, gözlerini Müze Müdürü'nün cilalanmış çizmelerinin burnuna dikti.

"Sana saat yediye kadar çalışacağın söylendiğine göre, sen de yediye kadar *çalışacaksın,*" diye lafını sürdürdü Pomeroy. "Ben de diğer müdürlerle bu korkunç, berbat sarsıntıyı görüşeceğim..."

Söylene söylene, hızla çıkıp gitti. Tom, onun gidişini izledikten sonra yerden temizlik malzemesini aldı ve mutsuz bir halde işe koyuldu. Başka zaman olsa, temizlik yapmaktan gocunmazdı, özellikle de sevimli ama postları güve yeniğiyle delik deşik hayvanların ve kocaman mavi gülümsemeli, mavi balinanın bulunduğu bu galeride. Ne zaman sıkılsa, kurduğu düşlerden birine sığınıverirdi: Güzel kızları hava korsanlarının elinden ya da Londra'yı Mobillik Karşıtları Birliği'nden kurtarıp, sonsuza dek mutlu yaşayan bir kahraman olurdu. Oysa şu anda, kentin geri kalanı, yıllardır ilk kez yaşanan doludizgin bir kovalamanın tadını çıkarırken, o nasıl düş kurabilirdi?

Yirmi dakika kadar bekledi ama Chudleigh Pomeroy geri dönmedi. Galeride Tom'dan başka kimse yoktu. Günlerden çarşambaydı; bu da müzenin halka kapalı, üst düzey Lonca üyelerinin, Birinci ve İkinci Sınıf Çıraklar'ın izinli olduğu anlamına geliyordu. Neler yaşandığını görmek için on dakikalığına ortadan kaybolmasının kime ne zararı olabilirdi? İçinde temizlik malzemesinin bulunduğu çantayı yakınındaki Tibet öküzünün arkasına gizleyip, dans eden yunusların gölgeleri arasından kapıya doğru seğirtti.

Dışarıdaki koridorun argon lambaları hep birden dans ederek metal duvarları aydınlatıyorlardı. Siyah cüppeli iki Lonca üyesi yanından hızla geçerken, yaşlı Dr. Arkengarth'ın

tiz sesiyle yakındığını duydu Tom: "Sarsıntılar! Sarsıntılar! Bunlar 35. Yüzyıl Seramikleri'me zarar verecek..." Tom onların koridorun köşesinden kaybolmalarını bekledikten sonra galeriden fırlayıp en yakın merdivenlerden aşağıya indi. Kestirmeden gitmek için 21. Yüzyıl Galerisi'ne girdi ve yok olmuş Amerika'nın hayvan başlı tanrıları Pluto ve Miki'nin büyük plastik heykellerinin yanından geçti. Ana salonu ve her nasılsa binlerce yıldan bugüne ulaşmış nesnelerle dolu galerileri koşarak geçti. Bu nesneler, Kadimler'in kendilerini güdümlü atom bombaları ve özel tasarım virüs bombalarıyla yok ettikleri, Altmış Dakika Savaşı adı verilen o cehennemi kargaşadan geriye kalanlardı. İki dakika sonra Tom bir yan çıkıştan sıvışmış, Tottenham Court Sokağı'nın gürültü ve koşuşturmasının içine dalmıştı.

Londra Müzesi, İkinci Kat'ın tam ortasında, Bloomsbury adında işlek bir semtteydi ve Birinci Kat plakalarının altı, paslı bir gökyüzü gibi, çatıların hemen üzerinde asılı duruyordu. Tom karanlık ve kalabalık caddede, Tottenham Court asansör durağının karşısındaki İzleme Ekranı'na doğru insanları ite kaka ilerlerken, görünmekten yana endişelenmiyordu. Ekranın önündeki kalabalığa katılınca, uzaktaki avın ilk görüntüsü ilişti gözüne: Aşağıda, Altıncı Kat'taki kameralara yakalanan sulu, gri-mavi bir bulanıklık. *"Kasabanın adı Tuzçengeli*," diye gümbürdedi sunucunun sesi. *"Dokuz yüz nüfuslu bir madenci platform. Şu anda, saatte yüz otuz kilometre hızla doğuya ilerliyor; ancak Seyrüseferciler Loncası, Londra'nın onu günbatımından önce yakalayacağını tahmin ediyor. Kara köprüsünün ilerisinde bizi bekle-*

yen daha pek çok kasaba bulunduğu kesin; bu da, sevgili Belediye Başkanı'mızın Londra'yı yeniden doğuya yöneltme kararının ne denli akıllıca olduğunun açık kanıtı."

Saatte yüz otuz kilometre ha, diye düşündü Tom hayranlıkla. Bu, şaşırtıcı bir hızdı ve aşağıdaki gözlem güvertesinde olmak, yüzüne çarpan rüzgârı hissetmek istedi. Bay Pomeroy'la başı şimdiye çoktan derde girmişti zaten. Birkaç dakika daha gecikmesi neyi değiştirirdi?

Koşmaya başladı ve çok geçmeden o katın en ucundaki, üstü açık Bloomsbury Parkı'na ulaştı. Burası bir zamanlar ağaçları ve ördek göletleriyle gerçek bir parktı. Ne var ki, son yıllarda av azlığı nedeniyle, yiyecek üretilen bir alana dönüştürülmüş, lahana parselleri ve suyosunu çukurları oluşturmak için çimler tamamen sökülmüştü. Yine de, gözlem platformlarına dokunulmamıştı. Burası, Londralılar'ın yanlarından akıp giden manzarayı izleyebilmeleri için katın kenarından basamaklarla yükseltilmiş teraslardı. Tom, hemen en yakınındakine yöneldi. Orada daha büyük bir kalabalık toplanmıştı ve aralarında Tarihçiler Loncası'nın siyah giysili çok sayıda üyesi vardı. Tom dikkat çekmemeye çalışarak kalabalığı yarıp önlere doğru ilerledi ve parmaklıkların üstünden baktı. Tuzçengeli on kilometre kadar önlerindeydi ve egzoz bacalarından siyah dumanlar çıkararak var gücüyle kaçıyordu.

Kulakları tırmalayan bir sesin, "Natsworthy!" dediğini duyunca içi burkuldu. Çevresine bakındığında iriyarı Melliphant'ın yanında durduğunu fark etti. Birinci Sınıf Çırak olan Melliphant, "Harika, değil mi?" diye sırıttı. "C20 mo-

torlu, tombul, küçük bir tuz madenci platform! Tam Londra'nın ihtiyacı olan şey!"

Herbert Melliphant kabadayıların en kötüsüydü; birini dövmekle ya da başını lavaboya sokmakla yetinmez, onun tüm sırlarını, onu üzen her şeyi öğrenip bunlarla alay ederdi. Ufak tefek ve çekingen Tom'un kendisini savunabilecek tek bir arkadaşı bile olmadığından, Melliphant ona sataşmaktan zevk alırdı. Tom onun ağzının payını veremezdi; çünkü Melliphant'ın ailesi, oğullarının Birinci Sınıf Çırak olması için çok para harcamıştı. Ailesi olmayan Tom'sa yalnızca bir Üçüncü Sınıf Çırak'tı. Melliphant'ın kendisiyle konuşmaya zahmet etmesinin tek nedeninin, hemen arkada duran Clytie Potts adında, genç ve güzel Tarihçi'yi etkilemek olduğunu biliyordu. Tom, Melliphant'ın sözlerini başıyla doğrulayıp önüne döndü ve tüm dikkatini kovalamaya verdi.

"Şuna bakın!" diye bağırdı Clytie Potts.

Londra'yla avının arasındaki mesafe hızla kapanıyordu ve Tuzçengeli'nden karanlık bir cisim havalanmıştı. Çok geçmeden benzer cisimlerin sayısı arttı. Havagemileri! Londra'nın gözlem platformundaki kalabalık sevinç çığlıkları attı. "Bunlar hava-tüccarları. Kasabanın sonunun geldiğini anladıkları için, biz kasabayı yemeden önce kaçmaya çalışıyorlar. Kaçamazlarsa, havagemilerindeki her şeyle birlikte kargolarına da el koyacağız!" dedi Melliphant.

Clytie Potts'un Melliphant'tan iyiden iyiye sıkıldığını gören Tom sevindi. Clytie ondan bir yaş büyüktü. Bunların hepsini de biliyor olmalıydı; çünkü Lonca sınavlarını geç-

miş ve alnına Tarihçi dövmesi yapılmıştı. "Bakın!" dedi yeniden, Tom'la göz göze gelip sırıtarak. "Şunların nasıl kaçtığına bakın! Amma da güzel görünüyorlar!"

Tom gözüne giren saçlarını itip, havagemilerinin iyice yükselerek, kurşuni bulutların arasında kaybolmasını izledi. Bir an, onlarla birlikte güneş ışığına doğru yol alabilmeyi çok istediğini fark etti. Keşke, yoksul ailesi onu bir Tarihçi olarak eğitilmesi için Lonca'ya vermeseydi. Bir havakızağının kamarotu olmayı, dünyanın tüm kentlerini görmeyi isterdi: Mavi Pasifik'te gezinen Puerto Angeles, donmuş Kuzey Denizleri boyunca demir kızaklar üstünde kayan Arkangel, Yeni-Mayalar'ın büyük, basamaklı piramit kasabaları, Mobillik Karşıtları Birliği'nin sabit kaleleri...

Ancak bu, Müze'de geçecek sıkıcı bir öğle sonrasına saklanması daha uygun bir gündüz düşüydü. Yükselen yeni bir tezahürat, kovalamanın sonuna gelindiğini belirtiyordu; Tom, havagemilerini unutup dikkatini yeniden Tuzçengeli'ne çevirdi.

Küçük kasaba artık o kadar yakındı ki, Tom, insanların karıncalar gibi üst katlara koşuşturduğunu gördü. Londra tüm heybetiyle üstlerine doğru gelirken, kaçacak yerlerinin olmamasından nasıl da korkmuşlardı kim bilir! Yine de onlar adına üzülmemesi gerektiğini biliyordu. Kentlerin kasabaları yemesi, kasabaların daha küçük kasabaları yemesi, hatta daha küçük kasabaların sabit yerleşim alanlarını yutuvermesi doğaldı. Buna Kentsel Darvincilik deniyordu. Büyük mühendis Nikolas Quirke, bin yıl önce Londra'yı ilk Mobil Kent'e dönüştürdüğünden bu yana

dünyanın düzeni böyleydi. "Londra! Londra!" diye bağırdı Tom, platformdan yükselen çığlık ve alkışlara katılarak. Birkaç dakika sonra Tuzçengeli'nin tekerlerinden birinin kırıldığını gören kalabalık daha da coştu. Kasaba dönerek dururken, yıkılan motor bacaları, paniğin hüküm sürdüğü sokaklara devrildi. Londra'nın alt katları bundan sonrasının görünmesini engellediyse de, kentin devasa hidrolik Çene'sinin hızla kapanmasıyla güverte plakalarının sarsıldığını hissetti Tom.

Kentin dört bir yanındaki gözlem platformlarından sevinç çığlıkları yükseldi. Katları destekleyen kolonlarda asılı duran hoparlörlerden *"Londra'nın Gururu"* marşı duyulmaya başladı ve daha önce hiç görmediği biri Tom'a sıkıca sarılıp, "Onu yakaladık! Yakaladık!" diye bağırdı kulağının dibinde. Delikanlı buna aldırmadı; o anda platformdaki herkesi seviyordu –Melliphant'ı bile. Kendisine sarılan kişiden kurtulmaya çalışarak, "Yakaladık!" diye bağırdı o da. Güverte plakalarının yeniden sarsıldığını hissetti; aşağıda bir yerlerde kentin kocaman çelik dişleri Tuzçengeli'ni sıkıca kavrıyor, havaya kaldırıyor ve geriye doğru Ayrıştırma Bölümü'ne sürüklüyordu.

"... belki Çırak Natsworthy de gelmek ister," diyordu Clytie Potts. Onun neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu Tom'un. Arkasına dönerken, Clytie koluna dokunup gülümsedi. "Bu akşam Kensington Bahçeleri'nde kutlama var," diye açıkladı. "Dans edilecek, havai fişekler patlatılacak! Gelmek ister misin?"